

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3Cdo/20/2020
Identifikačné číslo spisu:	1201898816
Dátum vydania rozhodnutia:	14.04.2021
Meno a priezvisko:	JUDr. Marián Sluk
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2021:1201898816.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne Q. Č., bývajúcej v BU., D. J. Č.. XX, zastúpenej JUDr. Henrietou Danišovou, advokátkou so sídlom v Bratislave, Janka Alexyho č. 7, proti žalovanému Y. A. Č., bývajúcemu v S., Y. č. XXXX/X, zastúpenému JUDr. Petrom Arendackým, advokátom so sídlom v Bratislave, Železničarska č. 13, o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov, vedenom na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 14C/332/2001, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 28. septembra 2016 sp. zn. 4Co/223/2015, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobkyňa má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „odvolací súd“) rozsudkom z 28. septembra 2016 sp. zn. 4Co/223/2015 potvrdil odvolaním žalovaného napadnutý rozsudok Okresného súdu Bratislava II (ďalej len „súd prvej inštancie“) z 8. decembra 2014 č. k. 14C/332/2001-372 vo veci samej (o vyporiadaní hnuteľných vecí, o povinnosti žalovaného na vyrovnanie podielov zaplatiť žalobkyni 12.151,53 €) a v časti o uloženie povinnosti účastníkov zaplatiť súdny poplatok po 411,57 € zrušil rozsudok súdu prvej inštancie a v tejto časti mu vec vrátil na ďalšie konanie.

1.1. V odôvodnení uviedol, že „Z vykonaného dokazovania bolo nepochybne preukázané, že žalobkyňa so žalovaným spoločne za trvania manželstva nadobudnutý byt predali na základe kúpnej zmluvy zo dňa 23.1.1998 za kúpnu cenu 780 000 Sk a na základe Dodatku č. 1 k tejto kúpnej zmluve zo dňa 26.1.1998 bola kúpna cena vyplatená do rúk žalovaného, ktorá skutočnosť nebola sporná. Bolo preto na žalovanom preukázať, či a koľko z tejto kúpnej ceny bolo vynaložených na spoločný majetok. Odvolací súd sa stotožnil s názorom súdu prvej inštancie, že žalovaný nepreukázal odovzdanie sumy 300 000 Sk žalobkyni a nepreukázal ani, že vynaložil z kúpnej ceny náklady na spoločný majetok, a to nákladnejšie dovolenky alebo iné spoločné výdavky, ako tvrdil v konaní a vo svojom odvolaní. Treba poukázať aj na to, že od mája 1998 účastníci už ani nevedli spoločnú domácnosť a je dôvodné predpokladať úmysel žalovaného neviesť spoločnú domácnosť a nehospodáriť so žalobkyňou spoločne ešte pred odchodom

zo spoločnej domácnosti. Preto z uvedenej kúpnej ceny boli správne odrátané len žalovaným preukázateľne vynaložené náklady, ako 31 200 Sk na daň z prevodu nehnuteľnosti, 10 000 Sk realitnej kancelárii, 11 860 Sk poplatok za predčasný odpredaj bytu a daň 400 Sk. Žalovaný tak neunesol dôkazné bremeno ohľadom nakladania s kúpnu cenou za predaný byt, ktoré dôkazné bremeno spočívalo len na ňom, keďže bolo nepochybné, že túto kúpnu cenu prevzal osobne od kupujúcich výlučne on bez prítomnosti žalobkyne. Čo sa týka žalovaným doložených dokladov o ďalších platbách, tieto jednoznačne nepreukazujú, že boli použité ako spoločné výdavky, nepreukázal ani, že boli z kúpnej ceny vracané ním uvedené pôžičky jeho rodičom. Naopak, aj napriek nesúhlasu žalovaného s nezapočítaním koženej sedacej súpravy do BSM namietajúc, že samotný doklad predložený matkou žalobkyne o jej zakúpení ešte nepreukazuje, že ju zakúpila ona, odvolací súd sa stotožnil s názorom súdu prvej inštancie, že matka žalobkyne dostatočne preukázala zakúpenie tejto sedacej súpravy, nielen dokladom o jej zakúpení, ale aj jej finančnými možnosťami aj napriek neoznámeniu uskutočnených výberov z jej vkladnej knižky vedenej v O. O., X.O.. na výzvu súdu prvej inštancie z dôvodu, že nie je účastníčkou predmetného konania, a túto skutočnosť sa žalovanému nepodarilo žiadnym spôsobom vyvrátiť a preukázať, že by sedacia súprava mala patriť do BSM. Navyše podľa doloženého dokladu táto sedacia súprava mala byť zakúpená dňa 8.6.1998 a žalovaný sa zo spoločnej domácnosti odsťahoval v máji 1998, čo vylučuje jeho tvrdenie, že v čase kúpy sedacej súpravy ešte plánovali vedenie spoločnej domácnosti so žalobkyňou a kúpu nového bytu, v ktorom mala byť táto umiestnená. Žalovaný ničím nepreukázal tvrdenie, že do BSM by mal patriť ním uvedený koberec.“

2. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal žalovaný dovolanie, ktoré odôvodnil § 421 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) tým, že rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Uviedol, že spornou otázkou pri vysporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva manželov (ďalej aj „BSM“) bola kúpna cena za odpredaný byt (780 000.-Sk) nadobudnutý počas trvania ich manželstva, keď podľa tvrdenia žalovaného časť kúpnej ceny (300 000.-Sk) žalovaný odovzdal žalobkyni a časť kúpnej ceny (300 000.-Sk) vložil na účet A. S.. Súdy spornú otázku (o nakladaní s kúpnu cenou za byt, ktorú žalovaný osobne prevzal sám od kupujúcich) neposúdili správne, keď dospeli k záveru, že žalovaný nepreukázal (neunesol dôkazné bremeno), že platby z účtu, na ktorom bola vložená časť kúpnej ceny, boli použité žalovaným na spoločné výdavky manželov, čo malo dopad na správne určenie masy bezpodielového spoluvlastníctva manželov. Nesprávne právne posúdenie videl v tom, že zákon (§ 150 Občianskeho zákonníka) viaže vyporiadanie finančných prostriedkov patriacich do BSM na ich existenciu v čase zániku BSM a v prípade, ak táto existencia nebola preukázaná, na ich predchádzajúce vynaloženie na ostatný majetok jedného z manželov (za účelom poskytnutia náhrady za ich vynaloženie). Zákon nepodmieňuje rozhodovanie o vyporiadaní BSM tým, aby finančné prostriedky boli vynaložené ako spoločné výdavky. Minutie prostriedkov na spoločné výdavky zákon automaticky mlčky predpokladá. Vzhľadom na uvedené nemôže existovať dôkazné bremeno procesnej strany dokázať, že prostriedky v BSM boli minuté na spoločné výdavky. Dôkazné bremeno minutia prostriedkov patriacich do BSM sa týka skutočnosti, či tieto boli vynaložené na ostatný majetok jedného z manželov. V danom prípade bolo teda na žalobkyni, aby tvrdila a preukázala, že finančné prostriedky boli žalovaným vynaložené na ostatný majetok žalovaného. Žalovaná však netvrdila a nepreukázala, že by prostriedky, ktorých použitie žalovaný preukázal, boli vynaložené na majetok mimo BSM. Podľa dovolateľa odvolací súd nesprávne aplikoval právne predpisy v otázke dôkazného bremena (Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/116/2012), zaťažil svoje rozhodnutie vadou, ktorá ho robí nezákonným a ktorá súčasne v zmysle § 421 CSP zakladá prípustnosť dovolania. Žalovaný navrhol, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

3. Žalobkyňa vo vyjadrení k dovolaniu žalovaného uviedla, že rozsudok odvolacieho súdu je vecne správny, dovolanie žalovaného nie je dôvodné ani prípustné a navrhla dovolanie odmietnuť. Poznamenala, že žalovaného ťaží dôkazné bremeno o použití sumy 780 000 Sk, lebo s ňou výlučne disponoval. Dôkazným bremenom sa nemôže v tomto prípade zaťažiť ten, kto tento výber neurobil, pretože nebol o použití týchto peňazí informovaný a teda nemôže ohľadom ich použitia nič tvrdiť a nemôže dokazovať. Do vyporiadania nebudú zahrnuté len, ak sa preukáže, že boli použité v súlade s § 144 a násl. (Najvyšší súd Českej republiky sp.zn. 22 Cdo 1156/98).

4. K vyjadreniu žalobkyne sa vyjadril žalovaný, ktorý zotrval na dôvodoch podaného dovolania,

považujúc ich za správne.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací [§ 35 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“)] po zistení, že dovolanie podala za účinnosti CSP v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenie pojednávania (§ 443 C.s.p.) dospel k záveru, že dovolanie treba zamietnuť.

6. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a 421 CSP.

7. Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

7.1. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

7. 2. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť, z čoho konkrétne vyvodzuje prípustnosť dovolania a tiež označiť v dovolaní náležitým spôsobom dovolací dôvod. V dôsledku viazanosti odvolacieho súdu dovolacím dôvodom neskúma dovolací súd správnosť napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

8. V zmysle § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. Výpočet dôvodov uvedených v § 421 ods. 1 CSP je taxatívny. Všetky dôvody prípustnosti dovolania, ktoré sú vymenované v tomto ustanovení, sa vzťahujú výlučne na právnu otázku, riešenie ktorej viedlo k právnym záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu; zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že otázkou riešenou dovolacím súdom sa tu rozumie tak otázka hmotnoprávna, ako aj procesnoprávna.

9. O tom, či je daná prípustnosť dovolania podľa § 421 CSP, rozhoduje dovolací súd výlučne na základe dôvodov uvedených dovolateľom (porovnaj § 432 CSP). Pokiaľ dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z ustanovenia § 421 CSP, má viazanosť odvolacieho súdu dovolacími dôvodmi (§ 440 CSP) kľúčový význam v tom zmysle, že posúdenie prípustnosti dovolania v tomto prípade závisí od toho, ako dovolateľ sám vysvetlí (konkretizuje a náležite doloží), že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia dovolateľom označenej právnej otázky a že ide o prípad, na ktorý sa vzťahuje toto ustanovenie.

10. V danom prípade žalovaný v dovolaní poukázal na dovolací dôvod podľa ustanovenia § 421 CSP a v ďalšom obsahu dovolania sa zaoberal nesprávnym právnym posúdením prejednávanej veci dovolacím súdom. Tomuto vytýkal nesprávnou aplikáciu ustanovenia § 150 Občianskeho zákonníka v otázke dôkazného bremena a jeho unesenia. Podľa dovolateľovho právneho názoru neexistuje dôkazné bremeno procesnej strany, že prostriedky patriace do BSM boli minuté na spoločné výdavky.

10.1. V uvedenom dovolaní žalovaný, spôsobom zodpovedajúcim ustanoveniam § 432 až 435 CSP, dovolacie dôvody nevymedzil tak, ako to predpokladajú tieto ustanovenia.

10.2. V prípade dovolacieho dôvodu spočívajúceho v nesprávnom právnom posúdení veci je dovolateľ povinný dovolací dôvod vymedziť nesprávnym právnym posúdením takej právnej otázky, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a zároveň pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu alebo ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (písm. a/ až c/ § 421 ods. 1 CSP). Dovolateľ je teda povinný v dovolaní predovšetkým jednoznačne uviesť, v čom vidí prípustnosť dovolania, t.j.

ktorý z predpokladov uvedených v § 421 ods. 1 CSP (o ktorý z dôvodov uvedený pod písmenom a/, b/ alebo c/) zakladá jeho prípustnosť. Ak v dovolaní absentuje uvedené vymedzenie, súd nevyvíja procesnú iniciatívu smerujúcu k doplneniu dovolania; jediný prípad, v ktorom súd výnimočne vedie dovolateľa k tomu, aby svoje dovolanie niečím doplnil alebo nedostatok niečoho v dovolacom konaní odstránil, vyplýva totiž z ustanovenia § 436 ods. 1 CSP. Z obsahu dovolania (čl. 11, § 124 CSP) vymedzenie niektorého z dôvodov dovolania v zmysle § 421 ods. 1 CSP vyvodit' nebolo možné. Samo nesprávne právne posúdenie veci (napr. v otázke unesenia dôkazného bremena), polemika s rozhodnutím odvolacieho súdu alebo prosté spochybňovanie správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu, či kritika jeho prístupu zvoleného pri riešení niektorej právnej otázky, ale významovo nezodpovedajú kritériám uvedeným v § 421 ods. 1 CSP, resp. § 432 ods. 2 CSP.

10.3. Dovolateľ síce odôvodňuje dovolanie nesprávnosťou právneho posúdenia veci odvolacím súdom, právnu otázku zásadného významu však nijako neformuluje. Uvádza síce rozhodnutie najvyššieho súdu 3 Cdo 116/2012, ktoré má len všeobecný význam, bez priameho skutkového a právneho súvisu s prejednávanou vecou; riešilo (len) to, či prípadné nesprávne prenesenie dôkazného bremena na zamestnanca (v súvislosti s jeho tvrdením o neodmietnutí prevziať mzdu) je odňatím možnosti konať pred súdom (vadou v zmysle § 237 písm. f/ OSP).

11. V danom prípade dovolateľ namietal nesprávnu aplikáciu § 150 Občianskeho zákonníka v posúdení otázky, kto je zaťažený dôkazným bremenom v prípade minútia finančných prostriedkov patriacich do BSM. Z odôvodnenia odvolacieho rozsudku vyplývajú zistenia, že a/ za trvania manželstva bol nadobudnutý a aj odpredaný byt, b/ kúpna cena bytu (780 000 Sk) bola vyplatená osobne žalovanému, c/ žalovaný v spore tvrdil, že z kúpnej ceny bytu od neho žalobkyňa prevzala 300 000 Sk, ďalších 300 000 Sk žalovaný vložil na svoj účet v banke, z ktorého boli uhrádzané spoločné výdavky manželov. Žalovaný nepreukázal svoje tvrdenia o prevzatí sumy 300 000 Sk žalobkyňou a ani tvrdenie, že z kúpnej ceny bytu vynaložil prostriedky na spoločný majetok (mimo preukázaných nákladov 31 200 Sk na daň z prevodu nehnuteľnosti, 10 000 Sk realitnej kancelárii, 11 860 Sk doplatok za predčasný odpredaj bytu a 400 Sk daň).

12. Podľa judikatúry najvyššieho súdu o prípad nesprávneho právneho posúdenia veci v zmysle § 421 CSP ide aj vtedy, ak odvolací súd založí svoje rozhodnutie vo veci na nesprávnom posúdení dôkazného bremena.

13. Podľa § 150 Občianskeho zákonníka, pri vyporiadaní sa vychádza z toho, že podiely oboch manželov sú rovnaké. Každý z manželov je oprávnený požadovať, aby sa mu uhradilo, čo zo svojho vynaložil na spoločný majetok, a je povinný nahradiť, čo sa zo spoločného majetku vynaložilo na jeho ostatný majetok. Ďalej sa prihliadne predovšetkým na potreby maloletých detí, na to, ako sa každý z manželov staral o rodinu, a na to, ako sa zaslúžil o nadobudnutie a udržanie spoločných vecí. Pri určení miery pričinenia treba vziať tiež zreteľ na starostlivosť o deti a na obstarávanie spoločnej domácnosti. Na to, čo bolo zo spoločného majetku vynaložené na samostatný majetok niektorého z manželov, súd prihliada aj bez návrhu.

Podľa § 143 Občianskeho zákonníka, v bezpodielovom spoluvlastníctve manželov je všetko, čo môže byť predmetom vlastníctva a čo nadobudol niektorý z manželov za trvania manželstva, s výnimkou vecí získaných dedičstvom alebo darom, ako aj vecí, ktoré podľa svojej povahy slúžia osobnej potrebe alebo výkonu povolania len jedného z manželov, a vecí vydaných v rámci predpisov o reštitúcii majetku jednému z manželov, ktorý mal vydanú vec vo vlastníctve pred uzavretím manželstva alebo ktorému bola vec vydaná ako právnomu nástupcovi pôvodného vlastníka.

Podľa § 144 Občianskeho zákonníka, veci v bezpodielovom spoluvlastníctve užívajú obaja manželia spoločne; spoločne uhrádzajú aj náklady vynaložené na veci alebo spojené s ich užívaním a udržiavaním.

14. Žalovaný v podstate argumentuje, že peňažné prostriedky získané odpredajom bytu patriace do BSM boli v časti odovzdané žalobkyňi a v časti boli vynaložené na spoločný majetok manželov, resp. spotrebované manželmi za trvania manželstva a preto ich nemožno pojať do predmetu BSM.

14.1. V sporovom konaní sa uplatňuje prejednácia zásada. Účastník má jednak povinnosť tvrdenia, jednak dôkaznú povinnosť. Následky spojené s ich nesplnením v podobe vecne nepriaznivého

rozhodnutia nesie ten účastník konania, ktorý tieto povinnosti nespĺnil. Medzi povinnosťou tvrdenia a povinnosťou označiť dôkazy na preukázanie tvrdení je vzájomná väzba. Pokiaľ účastník konania nespĺni povinnosť tvrdenia, nemôže splniť ani povinnosť označiť na svoje tvrdenia dôkazy. Dôkazným bremenom sa rozumie procesná zodpovednosť účastníka konania za to, že v konaní neboli preukázané jeho tvrdenia a že z tohto dôvodu muselo byť rozhodnuté o veci samej v jeho neprospech. Zmyslom dôkazného bremena je umožniť súdu rozhodnúť o veci samej aj v takých prípadoch, kedy neboli preukázané určité skutočnosti významné podľa hmotného práva pre rozhodnutie o veci. Okruh rozhodujúcich skutočností, ktorých sa týkajú účastníka konania zaťažujúce povinnosti tvrdenia a označenia dôkazov na preukázanie tvrdení, je vždy daný hypotézou hmotnoprávnej normy, ktorá upravuje sporný právny pomer účastníkov konania. Táto norma zásadne určuje rozsah dôkazného bremena (okruh skutočností, ktoré musia byť preukázané) a aj nositeľa dôkazného bremena. V závislosti na hypotéze právnej normy má každá zo strán sporového konania samostatnú (vlastnú) povinnosť tvrdenia a dôkaznú povinnosť a teda aj z toho vyplývajúce odlišné a samostatné bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno. Dôkazné bremeno ohľadne určitých skutočností leží na tom účastníkovi konania, ktorý z ich existencie vyvodzuje pre seba priaznivé právne dôsledky; ide o toho účastníka konania, ktorý existenciu týchto skutočností tiež tvrdí. Právna teória pripúšťa tzv. presúvanie dôkazného bremena, pri ktorom ide o rozdelenie bremena tvrdenia a dôkazného bremena medzi účastníkov konania v závislosti na aktuálnom stave (priebehu) konania a na tom, ako právna norma vymedzuje práva a povinnosti účastníkov hmotnoprávneho vzťahu. Pravidlá delenia dôkazného bremena vytvárajú určitý systém. Jeho jadrom je základné pravidlo, podľa ktorého je každá strana sporu zaťažená dôkazným bremenom a bremenom tvrdenia ohľadne skutkových znakov jej priaznivej právnej normy [platí tzv. teória analýzy noriem (4 Cdo 158/2019)].

14.2. Možno uviesť, že žalobkyňa bola zaťažená dôkazným bremenom ohľadne znakov skutkovej podstaty nárokovej právnej normy (v tomto prípade ustanovenia § 143 Občianskeho zákonníka), zatiaľ čo žalovaného ťaží dôkazné bremeno vo vzťahu k znakom skutkovej podstaty protinormy (§ 144 Občianskeho zákonníka), zabráňujúcej pojať dotknuté finančné prostriedky do predmetu BSM a následne ich podľa zákonných zásad vyporiadať.

14.3. V danom prípade rozhodujúcou hmotnoprávnou normou bolo ustanovenie § 143 Občianskeho zákonníka. Z uvedeného ustanovenia možno vyvodiť záver, že pokiaľ nie je preukázaný opak, má sa zato, že majetok nadobudnutý a záväzky vzniknuté za trvania manželstva tvoria bezpodielové spoluvlastníctvo manželov. Dôkazné bremeno ohľadne určitých skutočností leží na tej sporovej strane, ktorá z existencie týchto skutočností vyvodzuje pre seba priaznivé právne dôsledky; ide o tú stranu, ktorá existenciu určitých skutočností aj tvrdí. Sporovú stranu, ktorá tvrdí, že určitá vec patrí do BSM, ťaží dôkazné bremeno, že vec bola nadobudnutá jedným z manželov za trvania manželstva; pokiaľ sa toto nadobudnutie preukáže a druhý z manželov tvrdí skutočnosti, ktoré vec z BSM vylučujú (napr. že boli manželmi spotrebované, či vynaložené na iný majetok v BSM) bude na ňom dôkazné bremeno ohľadne týchto skutočností.

14.4. V danej veci bolo na žalobkyni, aby preukázala, že finančné prostriedky získané odpredajom bytu tvoria predmet BSM. Podľa zhodných tvrdení sporových strán a predložených listinných dôkazov súdy skonštatovali nespornosť záveru o tom, že získané peňažné prostriedky patria do predmetu BSM, čím sa naplnila zákonná domnienka uvedená v § 143 Občianskeho zákonníka. I tu platí princíp, že výmenou veci za inú vec, zostáva charakter veci nezmenený. Peňažné prostriedky získané za predaj veci patriacej do BSM, nestrácajú charakter majetkového práva patriaceho do BSM. Na ich užívanie je oprávnený každý z manželov.

14.5. Žalovaný v reakcii na žalobkyňu tvrdil, že peňažné prostriedky tvoriace predmet BSM, boli v časti odovzdané žalobkyni a v časti boli vynaložené na spoločný majetok manželov, resp. spotrebované manželmi za trvania manželstva a preto ich nemožno pojať do predmetu BSM, čím sa snažil naplniť predpoklady ustanovenia § 144 Občianskeho zákonníka.

14.6. Možno zhrnúť, že žalobkyňa bola zaťažená dôkazným bremenom ohľadne znakov skutkovej podstaty nárokovej právnej normy (v tomto prípade ustanovenia § 143 Občianskeho zákonníka), zatiaľ čo žalovaného ťaží dôkazné bremeno vo vzťahu k znakom skutkovej podstaty protinormy (§ 144 Občianskeho zákonníka), zabráňujúcej pojať dotknuté peňažné prostriedky do predmetu BSM, lebo tieto podľa tvrdenia žalovaného mali byť spotrebované, alebo vynaložené na úhradu nákladov na spoločné veci a nákladov spojených s ich užívaním, alebo udržiavaním.

15. Za správny možno podľa dovolacieho súdu označiť právny názor odvolacieho súdu o dôkaznom bremene, ktoré ťaží žalovaného v prípade výberu peňažných prostriedkov z jeho účtu, uskutočneného jedným z manželov bez vedomia a súhlasu druhého manžela, ktoré mali byť vynaložené na ich spoločný majetok alebo spotrebované oboma manželmi počas manželstva. Dôkazným bremenom nie je možné v tomto prípade zaťažiť toho, kto výber nevykonal, prípadne nebol oprávnený nakladať s prostriedkami na peňažnom účte, lebo takýto manžel nemusí byť o využití vybraných súm informovaný a preto spravidla nič netvrdí a nemôže ani dokazovať. Naopak ten, kto peňažné prostriedky z účtu vyberal, má vedomosť, ako ich použil, a preto je správne ho zaťažiť dôkazným bremenom ohľadne ich využitia. Do BSM nebudú zahrnuté len také finančné prostriedky, u ktorých sa preukáže že ich využitie bolo v súlade s § 144 a násl. Občianskeho zákonníka. Inak povedané, ak vybral jeden z manželov za trvania manželstva z peňažného účtu peňažné prostriedky, ktoré boli predmetom BSM, nesie dôkazné bremeno o tom, že ich použil v súlade s § 144 a násl. Občianskeho zákonníka, teda najmä na bežnú spotrebu alebo na náklady spojené s užívaním a udržiavaním majetku v BSM; pokiaľ takéto využitie nepreukáže, je potrebné vybrané peňažné prostriedky zahrnúť do masy BSM. Odvolací súd správne zaťažil žalovaného dôkazným bremenom preukazujúcim, že vybrané peňažné prostriedky z účtu použil spôsobom, ktorý nezakladá povinnosť ich vyporiadať v rámci BSM.

16. V nadväznosti na uvedené najvyšší súd konštatuje, že v posudzovanej veci sa žalovanému podaným dovolaním nepodarilo spochybniť ani len správnosť právneho posúdenia veci odvolacím súdom pokiaľ ide o otázku dôkazného bremena, ktoré v spore ťažilo žalovaného. Dovolací súd dodáva, že ani prípadné nesprávne posúdenie niektorej (dielčej) právnej otázky riešiacej odvolacím súdom samo osebe nezakladá prípustnosť dovolania v zmysle § 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP. Dovolateľ v tomto prípade dovolací dôvod nevymedzil spôsobom uvedeným v § 432 ods. 2 CSP (viď bod 10 až 10.3 vyššie); teda popri nesprávnom právnom posúdení nevymedzil právnu otázku riešenú odvolacím súdom, v tejto súvislosti neuviedol, nepreukázal a nevysvetlil, či sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, alebo taká otázka v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená, alebo je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. Nesprávne právne posúdenie veci s odkazom na nenáležité dovolacie rozhodnutie nie je spôsobilé založiť prípustnosť dovolania v zmysle § 420 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP. So zreteľom na uvedené dovolací súd dovolanie žalovaného v zmysle § 421 CSP, odmietol podľa § 447 písm. f/ CSP ako dovolanie, v ktorom dovolacie dôvody nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až 435 CSP.

17. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania o dovolaní najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

18. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.